

DAMEN TANGO

Olivia Poulet și Laurence Dobiesz

12
ore
pentru
a spune
te iubesc

Traducere din limba engleză și note de
ANA-MARIA SCARLAT

NEMIRA

*Pentru tații noștri, Peter și Roger,
pentru că au crezut în noi.*

*Și pentru mamele noastre, Katie
și Rebecca, pentru că ne-au ajutat
să credem în noi.*

PROLOG

MAI 1997

Pippa

Cu siguranță, Claire Danes nu s-a confruntat cu nimic din toate astea. Pun pariu că Leo a fost un profesionist desăvârșit!¹ Au avut parte de o puternică legătură cu membrii echipei de filmare, de respect și de o admirație profundă din partea reprezentanților studioului de film și au reușit să comunice ușor cu Luhrmann. S-au sprijinit reciproc și au dat dovadă de o legătură strânsă pe ecran încă din prima clipă.

Nu ca Jonty Ronson, care a fumat un joint în drum spre repetiția generală, apoi a vomitat și nu și-a învățat nicio replică până ieri. Jonty Ronson, care m-a făcut să cred, cu nenumăratele lui flirturi, că are ochi doar pentru Julieta sa, dar care s-a dovedit o pacoste pentru ambele familii.

Și-a marcat teritoriul rapid sărutând-o pe Doică, apoi a mângâiat fundul uriaș al lui Lady Capulet, iar acum își încearcă norocul cu Lady Montague, în timp ce ea își face încălzirea, expunându-și diverse părți ale corpului.

¹ Referire la actrița Claire Danes și la actorul Leonardo DiCaprio, care au jucat împreună în filmul *Romeo și Julieta* (1996) regizat de Baz Luhrmann.

Cum aş putea să emoționez publicul până la lacrimi când Romeo al meu n-are timp să-și repete replicile cu mine fiindcă e prea ocupat să-și pipăie „mama“ în partea stângă a scenei?

Inspiră adânc, Pippa! Și expiră! N-o să fiu trasă în jos de lipsa de profesionalism a celorlalți. O să dau tot ce pot. O să navighez lin peste orice fel de impedimente ar putea să apară în calea mea. O să mă ridic din cenușă ca pasărea Phoenix. Asta e șansa mea. Asta e seara când las îndoielile deoparte și le dovedesc părinților mei că eu, Pippa Lyons, singura lor odraslă, am fost menită să devin o mare actriță. La urma urmei, nu în fiecare zi primește o fată de cincisprezece ani rolul principal în celebra piesă de teatru scrisă acum multe secole, nu? Și, cu siguranță, nu se întâmplă în fiecare zi ca spectacolul să se țină la școala locală de băieți al cărei director e chiar tata. N-aș putea să-mi imaginez ceva mai uimitor. Iar băieții să joace roluri de *băieți*? Asta chiar e ceva nou. Până acum, am cucerit publicul cu roluri precum domnul Bumble, John Proctor, Worzel Gummidge¹ (bine, poate ultimul n-a fost cel mai reușit). De obicei, purtam o barbă falsă care îmi provoca o mâncărime groaznică și îmi sărutam degetele mari în timpul unei îmbrățișări cu o altă fată. Dar asta e ceva diferit. De data asta am acoperit întreaga gamă de sexe! De data asta port un costum care mi se potrivește! De data asta degetele vor fi înlocuite de buze! Și de data *asta* voi juca rolul *principal*! Și nu orice rol principal – *Juliet*!

O zăresc pe Tania în partea cealaltă a scenei. E la fel de agitată ca mine și țopăie de pe un picior pe altul, jucându-se cu cravata și lovind cu pumnii în aer din când în când. Tania Marley. Partenera mea. Prietena mea cea mai bună: încăpățanată, entuziastă și foarte loială încă din prima zi de școală, când prietenia noastră a fost pecetluită pentru totdeauna de schimbul unor brățări și de o

¹ Sperietoare de ciori din literatura britanică pentru copii.

pasiune comună pentru Garbage Pail Kids¹. Singura fată de la Școala All Hallows Girls care a insistat să joace rolul unui băiat în ciuda faptului că adevăratul Leonard McCoy era disponibil.

— Ducă-se naibii! îl anunțase ea pe regizorul (profesorul) nostru în prima zi de repetiții. Toți știm că rolul lui Mercurio e cel mai interesant din întreaga piesă și *eu* o să-l joc.

Și, ca de obicei, ce își dorește Tania fix aia obține.

Ridică privirea și mă vede în culise, iar pe chip îi apare un rânjec jucăuș. Abia o poți recunoaște. Părul ei dezordonat e prins la spate într-un coc perfect, iar sprâncenele conturate excesiv îi fac chipul să pară și mai osos decât de obicei. Poartă o salopetă neagră din satin și ghete de cowboy aurii, iar eu știu deja că o să dea sala pe spate jucându-l pe Mercurio în maniera ei frapantă și avangardistă. Cu o sincronizare perfectă, ne ridicăm brațul stâng și ne salutăm în stilul nostru caracteristic folosind patru degete: CMBPPE (Cele mai bune prietene pentru eternitate). E ceva între salutul mișcării Girl Guides, chestia aia pe care o fac în *Star Trek* și un strop nefericit din salutul lui Hitler. Apoi fiecare se întoarce la emoțiile ei.

Încep să-mi învârt brațele cu putere, să-mi relaxez pelvisul și să fredonez diverse arpegii până când îmi simt obrații înviorați. Apoi, mestec o gumă imaginară, o bilă care devine din ce în ce mai mare până când rânjesc ca o nebună, dar nu contează. Așa cum spune Dame Penny în *Behind the Scenes*, „o încălzire temeinică este *esențială* pentru Shakespeare“.

— Doamnelor și domnilor, zece minute, vă rog!

Îl privesc pe domnul Carter, dar nu mă bagă în seamă.

— ZECE MINUTE!

¹ Serie de cartonașe autocolante produse de compania Topps, lansate inițial în 1985 și concepute pentru a parodia păpușile Cabbage Patch Kids, care erau populare în epocă.

Nu-și dă seama cât de ascuțită e vocea lui. Toți cei din public trebuie să-l fi auzit. Probabil râd, iar noi i-am pierdut înainte să începem măcar. Trag cu ochiul spre publicul din gradene (din sala noastră de sport) prin cortina ieftină care degajă un miros de spray de molii cu aromă de lavandă. Dumnezeu! Zici că e Stadionul Wembley aici. În fața mea sunt cel puțin două sute de părinți vorbăreți, amețiți de vinul pe care îl beau din pahare de plastic bej și care consultă programul (imprimat pe coli A4) cu priviri îngăduitoare. Simt cum îmi bate inima cu putere. De parcă sala asta plină nu era de-ajuns, *ii văd* dintr-odată.

Mama și tata, unul lângă altul, în PRIMUL RÂND!

Mama e mai machiată decât Lily Savage¹, poartă o cămașă roz-fucsia din mătase cu un volan supradimensionat în față, iar în ceea ce privește coafura ei, păi, abia reușesc să o privesc. Și-a tuns părul în scări până la umăr, la fel ca jumătate dintre femeile din orașul Woking, ca majoritatea fetelor din anul meu și ca mine. Am rugat-o să nu o facă. Am implorat-o. Am căzut în genunchi.

— Alege orice stil, mamă, orice tunsoare, orice culoare, dar, te rog, *te rog*, nu te tunde ca mine!

Dar ea doar a zâmbit și a spus:

— Pippa Lyons, mă uimești. Imitarea este cea mai înaltă formă de-a-ți flata fiica la modă, așa cum a zis cineva faimos și interesant la un moment dat. Oricum, tatăl tău crede că arăt șic. Așa că asta e!

Își tot așază părul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi modelul din reclama de la Pantene (o versiune *foarte* bătrână totuși), iar eu pot să văd cum bietul cuplu din spatele ei e lovit sălbatic peste față, dar e prea englez ca să spună ceva. Sunt așezați exact pe mijloc, ca de obicei. Chiar și la piesa *mea*. O mare realizare.

¹ Personaj *drag queen* interpretat de comedianul Paul O'Grady în anii 1980.

Chicotește cu mama Taniei, Sylvie, și gesticulează în stilul ăla ciudat, mișcându-și mâna din încheietură, așa cum face când povestește ceva. Sylvie e complet absorbită. E atât de stânjenitor! Oricine ar crede că mama are paisprezece ani, nu patruzeci și șase. Dintr-odată, îi scapă un horcăit și un strop de vin alb îi țâșnește din nara stângă ca un proiectil. Sylvie sughiță entuziasmată, pe când mama își scoate batista roșie din buzunarul paltonului și își suflă nasul. Întreaga situație li se pare incredibil de distractivă amândurora.

Nu, nu, nu, mamă! Oh, deschide-te, pământ, și înghite-mă, te implor! Ce vor crede oamenii? De ce nu poate să se comporte frumos? Sincer. Zici că n-a pus piciorul niciodată într-un teatru *adevărat* până acum.

Tata e aplecat, aproape că nu se vede deloc, și citește *Evening Standard* sau cel puțin se preface că citește. Sigur nu se poate concentra când mama se comportă ca o huligană lângă el. Nu pot să spun că îl condamn. Și eu aș vrea să mă ascund. De ce trebuie să fie *atât* de stânjenitoare? N-o să înțeleg niciodată cum tatăl meu, cel mai sensibil, cel mai calm, cel mai înțelept om din univers, a ajuns să fie cu femeia *asta*. Adică, o iubesc, nu mă înțelege greșit, dar e vulcanică. Tot ce atinge pare că erupe. Nimic nu e niciodată calm sau simplu la ea. Totul devine o dramă.

Analizez marea de părinți ca să văd dacă mai are cineva un cățel entuziasmat și nedresat pe post de părinte. Nu, nicio altă mamă nu se comportă de parcă i s-a dat mână liberă într-un magazin de dulciuri și a consumat prea multe E-uri. Doamne, de ce nu poate să fie liniștită și sofisticată ca mama Aliciei Koha? Uită-te la ea. Se comportă perfect. Cu șapte rânduri mai în spate, picior peste picior, purtând culori neutre de la Marks&Spencer, fără Chardonnay în nări, analizează atentă programul (coala A4).

Mă retrag și las cortina cu miros de lavandă să se așeze la loc. Mersi, mamă. Cum o să pot să mă concentrez acum? Cum o să mă

„eliberez de lanțurile cotidiene și să mă cufund în universul altuia“? Ajută-mă, *Dame Penny*! Cu siguranță ai un capitol despre „Cum să faci abstracție de mamele stânjenitoare din public“ undeva în cartea ta.

Bun. Să-mi repet replicile. Asta o să mă facă să intru în starea de spirit potrivită. Închid ochii, inspir profund și încep.

Ce mai e și asta? Cine strigă?

Apoi vine replica lui Lady Capulet. Da, o altă matroană îngrozitoare. Doamne, biata Julieta, probabil îmi împărtășea mâhnirea. Mă întreb dacă mama ei s-a tuns în scări până la umăr exact atunci când... Nu, Pippa! Concentrează-te!

Doamnă, sunt aici. Care este voia ta?

Și apoi spune... Of, Doamne! Ce spune?

Gândește! Gândește!

Nimic.

Îmi simt capul greu. Un nor s-a ascuns în creierul meu și nu mai lasă loc de altceva. Scapă de el. Scapă de el.

Doamnă, sunt aici. Sunt... Dar au dispărut. Toate! Fiecare cuvânt frumos scris de Marele Poet. Nu poate fi adevărat.

Aud scârțâitul unui scaun și clinchetul unui pahar lovit ușor. Sporovăiala se oprește treptat și un fior de anticipare îi ia locul. Vocea sigură a tatălui meu se aude de după cortină. Trag cu ochiul din nou.

— Bună seara, doamnelor și domnilor, prieteni, elevi, colegi de la St Vincent! Mă bucur să văd că v-ați adunat în număr mare în această seară pentru reprezentația centenarului nostru. Îmi face o deosebită plăcere să le urez bun-venit la St Vincent în această seară cadrelor didactice, părinților și elevilor de la All Hallows Girls. O adevărată premieră!

Cineva aplaudă și un elev ovaționează.

— Așadar, nu voi dezvălui prea multe despre acest text puțin cunoscut pe care urmează să-l vizionați în această seară.

Se aud râsete părintești, apreciative și cunoscătoare.

— Hai să păstrăm totul ca pe-o surpriză plăcută, da? Ceea ce voi spune totuși este că munca asiduă și devotamentul care au fost depuse pentru această producție, atât de către elevi, cât și de către profesori, reprezintă o dovadă a abordării pline de pasiune pe care școlile noastre magnifice o au față de arte. Vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul acordat și vă urez vizionare plăcută!

Izbucnesc aplauze. Îl văd pe tata îndreptându-se spre locul lui, dar apoi...

— Ah, și încă un lucru, pentru cei care au aruncat o privire pe programul de pe scaunele lor și au observat numele de familie al actriței principale din această seară, vreau să clarific că n-am avut nimic de-a face cu distribuția All Hallows din această producție.

Mai multe murmure adulatoare. Un val uriaș de mândrie se revarsă asupra mea.

— Iar dacă cineva are nevoie de încă o băutură sau dorește să meargă la toaletă, acesta este momentul. Spectacolul va începe în cinci minute.

Mă retrag în spatele cortinei din nou. Cum poate fi atât de calm? Rahat, rahat, rahat. Suntem pe cale să începem și inima mai are puțin și îmi sare din piept ca a tipului ăluia din *Alien*. E un infarct? Așa e când mori? Nu pot să-mi amintesc replicile și nu o să mai am șansa să le arăt tuturor de ce sunt în stare. Închid ochii strâns și mă rog să se întâmple un miracol.

— Bună, Pippa.

Deschid ochii, iar inima încă îmi bate cu putere. O siluetă mică, întunecată apare în spatele meu. Așa arată Moartea? Vino, dulce Moarte. Ia-mă. Ești binevenită.

— Voiam doar să îți urez mult noroc.

Vocea lui îmi e vag familiară, dar nu îmi dau seama de unde să-l iau. Poate e mașinist? Un mașinist care poartă o pelerină? Ei bine, ciudate lucruri li se întâmplă oamenilor din teatru.

— Mulțumesc. Și ție, ă...

— Steve. Gallagher. Joc rolul celui de-al doilea străjer.

„Al doilea ce?”

— Avem o scenă împreună. Ei bine, puțin împreună. Știi, la final?

Nu.

— Spun „Iată-l pe omul lui Romeo”, mut banca Doicii în spate și apoi ies.

„N-am nicio idee cu cine vorbesc.”

— A, da! Bineînțeles. Acea mică parte de la final.

Până acum, repetițiile au fost mistuite de Jonty – priviri fugitive și atingeri cu subînțeles ale brațului, ce se presupuneau a fi accidentale. Toate celelalte scene și membrii distribuției s-au contopit într-unul singur.

— Păi, mă bucur să te cunosc... *văd.* Mult succes!

Mă întorc. Dar el nu pleacă.

— Voiam să-ți spun că ești grozavă pe scenă.

Simt că se îmbujorează, chiar dacă e prea întuneric ca să-i văd fața.

— Și plâng mereu când mori.

„Uau! Un pic ciudat?”

— Cinci minute, doamnelor și domnilor din distribuție!

CINCI MINUTE!

Steve tresare.

— E atât de gălăgios. Sper să nu audă și publicul.

Începe să se joace cu șiretul pelerinei, înfășurându-l în jurul degetului ca pe un bandaj. Următoarea parte o spune repede; cuvintele i se rostogolesc unele peste altele, dornice să se elibereze.

— Faci chestia asta, chestia asta amuzantă cu gura. Și mă face să plâng. Nu știu de ce.

Ne privim o clipă unul pe altul. E diferit, nu cum e cu Jonty sau alți băieți. Niciodată nu îmi e ușor să mă aflu în preajma lor.

Întotdeauna simt nevoia să impresionez cu o glumă băiețească sau să seduc printr-un flirt direct și, inevitabil, ajung să mă jenez.

— În orice caz, scuze. Trebuie să te pregătești. Te las.

Începe să se retragă în umbră.

— Nu! Mai stai.

Amândoi suntem surprinși de însuflețirea mea.

— Nu reușesc să-mi amintesc nicio replică. Nici măcar una. Au dispărut toate. O să stric totul.

Mi se taie răsufierea. Rămâne blocată la baza plămânilor ca o pasăre în colivie. E precum junghiul pe care îl simt când joc *netball*, doar că mai rău. Mai intens. Dumnezeu! Poate am un atac de panică.

Se întoarce spre mine și în ochii negri i se aprinde un licăr de lumină. Sunt dezarmant de blânzi și, pentru o clipă, inima mea își încetinește cursa nebună. De parcă a deschis o supapă în mine, iar adrenalina mi se scurge prin picioare ca apa. Îl privesc, rugându-l în gând să mă salveze. Bagă mâna pe sub pelerină și băjbâie după ceva.

— Remediul de Salvare. Patru picături pe limbă.

Ține în palmă o sticlă mică. O iau de la el, sceptică.

— Mama a luat-o pentru mine. Pentru emoțiile mele. Nu sunt un actor înăscut, dacă înțelegi ce zic. Nu așa ca tine.

— Ce trebuie să...

— Uite, lasă-mă să-ți arăt. Scoate limba.

Fac așa cum îmi spune.

— Lasă capul puțin pe spate.

Îmi înclin gâtul. El desface capacul și picură cu grijă patru picături de lichid din pipeta mică pe limba mea. Asta ar trebui să fie stânjenitor, dar nu e. E ciudat de intim.

— Ae ust de oniac.

Steve râde. E un sunet bogat.

— Da, așa e. Cred că, de fapt, *chiar e* coniac, ca să fiu sincer.

„Cum naiba a înțeles ce-am spus?”

Rămânem tăcuți o clipă, iar Remediul de Salvare îmi încălzește blând pieptul. Nu știu dacă alcoolul sau bunătatea lui dulce și spontană provoacă schimbarea în mine, dar simt că mă liniștesc.

— Putem să repetăm replicile împreună dacă te-ajută.

— Dar nu știi scenele mele. Sau le știi?

Își lasă o clipă privirea în jos – poartă în picioare mocasini pe post de ghete elisabetane.

— Am asistat la câteva repetiții. Poate prima ta parte cu Romeo? Actul 1, Scena 5?

„Cum începe scena aia? Cu mine sau cu Romeo?” Mintea mea, deși calmă, e încă goală. Steve își drege glasul.

— Cu mâna mea nedemnă de-am profanat acest sfânt altar, atunci așa să-mi fie păcatul...

El *chiar* știe replicile.

— „Buzele mele, doi pelerini timizi, se pregătesc să răscumpere atingerea aspră cu sărutu-mi blând”, continuă el.

Iar înainte să am timp să gândesc, răspunsul îmi iese printre buze în mod natural.

— „Bunule pelerin, mâna-ți vină n-are, ea un devotament manierat exprimă; căci sfinții au mâini pe care pelerinii le ating...”

Îmi dau seama că ridic mâna așa cum fac în scenă. Încet, face și el la fel.

— „Iar sărutul sfânt se află în atingerea palmelor.”¹

Palmele noastre sunt strâns lipite. Sunt calde...

— Începem, doamnelor și domnilor din distribuție. ÎNCEPEM!

Ne trezim la realitate cu un zgomot surd. Luminile teatrului scad în intensitate, în public se face liniște și noi suntem înconjurați

de întuneric. Așteptăm. Mâna înlocuitorului lui Romeo se îndepărtează de-a mea.

Și, ca prin magie, iată-i că ies la iveală. Răsar din coconii lor ca să își încerce aripile. Fluturi, dintre cei buni. Îi simt cum îmi fâlfâie în stomac, un val de energie ca o fântână, iar eu știu că am descoperit-o, am descoperit-o pe Julieta! Asta e. Clipa mea de glorie. Mi-am revenit și sunt pregătită să-i dau gata. Valuri de entuziasm înlocuiesc cheagurile de groază care îmi blocau venele, iar adrenalina îmi curge liberă prin trup. Privesc în spatele meu, dar Al Doilea Străjer nu se vede nicăieri. S-a retras în umbrele din care a venit. O să-i mulțumesc pentru treaba cu salvatul mai târziu. Care era numele lui? Nu contează. Acum e momentul *meu*.

Privesc printr-o deschizătură a cortinei și-l văd pe tata zâmbind mândru din scaunul lui. Pășesc spre luminile orbitoare direct în necunoscut.

¹ Adaptare la context a replicilor din Actul I, Scena V, din *Romeo și Julieta* de William Shakespeare.